

— Учителя ни раз...

— Ха, учителя? Чакай да обадя на татка ти, на какви работи ви учатъ...

Василчо примираше отъ смѣхъ на тия бабини си думи.

— „Бабо, шегата на страна! Я ми кажи ти, като ужъ толкова много знаешъ, колко е голѣмо слънцето?“ — запита вече сериозенъ Василчо.

— Колко, не го ли виждашъ всѣки день колко е — едно кръгло свѣтло огледало, туй е то... Ами ти знаешъ ли?

— Зная. Но не е тѣй, както ти казвашъ.

— Че ходилъ ли си при слънцето да го знаешъ? — троснато го запита баба Вела.

— И да не съмъ ходилъ, бабо, но туй, което научаваме въ училището отъ книгитѣ и отъ учителя — всичко е вѣрно.

— Е, казвай да те чуя що знаешъ!

Василчо започна да разправя, че слънцето е много пѣти по-голѣмо отъ земята, то стои се на едно мѣсто и около него се движи както нашата земя, тѣй и мѣсечината и много още други звѣзди...

При тия думи баба Вела тѣй силно се изсмѣ, че се задавяше дори.

— Е, е, разбрахъ те... Казвашъ, че въ училището не лъжели, ами това какво е, не е ли чиста лъжа? Бре, Василчо, не си ли виждалъ слънцето сутринъ отъ гдѣ се показва и какъ лека-полека се издига и пѣтува по небето...

Василчо я прѣсече.